

Arrest

nr. 232 731 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSSEN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. K. (...), verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, etnische Koerd te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren op (...) in Kobani, Syrië. Daar bent u ook acht jaar lang naar school geweest. In 2014 verslechterde de veiligheidssituatie echter dramatisch en stopte u met school. In 2016 besloot uw familie om Syrië te verlaten. Via Turkije reisde u samen met uw ouders K. A. (...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)) en S. M. (...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)), uw zussen D. (...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)), S. (...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)), J. (...) en Da. (...) en uw broers L. (...) en Mi. (...) naar Griekenland, waar jullie in 2016

aankwamen. Men nam er jullie vingerafdrukken en jullie dienden een verzoek tot internationale bescherming in. In september 2018 kregen jullie in Griekenland internationale bescherming. Dit betekende ook dat jullie het opvangcentrum zouden moeten verlaten en zelf moeten instaan voor jullie levensonderhoud. Diezelfde maand reisden jullie met Griekse identiteitsdocumenten naar Duitsland, waar jullie een tweede verzoek om internationale bescherming indienden. Deze aanvraag kende een negatieve afloop en jullie werden uitgewezen naar Griekenland. Na aankomst in dat land kregen jullie opnieuw te horen dat er voor jullie geen opvang beschikbaar was. Jullie bleven enkele dagen dakloos totdat uw vader een woning kon regelen voor een maand. Na minder dan een maand in Griekenland te zijn verbleven, reisden jullie met het vliegtuig naar België. Na jullie aankomst op 02 september 2019 verloren jullie de rugzak met daarin alle identiteitsdocumenten van de hele familie. Op 05 september 2019 dienden jullie nogmaals een verzoek tot internationale bescherming in België.

U vreest bij terugkeer naar Syrië gedwongen rekrutering door de PKK, en in Griekenland vreest u de economische situatie daar; u vreest dat u er dakloos zou zijn, dat u er geen werk kan vinden en niet kan studeren.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in september 2018 internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er geen werk kan vinden, vreest geen onderdak te ondervinden, en niet kan studeren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Griekenland internationale bescherming verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op

verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In de eerste plaats wijst het CGVS er op dat u zelf verklaart dat u zonder documenten in Griekenland niet legaal aan de slag kon (CGVS, p.10). Het is dan ook vreemd dat u onmiddellijk na het verkrijgen van documenten die het u mogelijk maakten om te werken in Griekenland bent vertrokken om in Duitsland opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.6). Het is dan ook weinig ernstig dat u beweert dat jullie voortdurend op zoek waren naar werk in Griekenland (CGVS, p.11). Dat u niet eens een maand lang bent gebleven om een doorgedreven poging te ondernemen om jullie leven daar in te richten met verblijfsdocumenten, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dit geldt des te meer omdat uw familie minstens over de nodige fondsen beschikte om naar Duitsland te vliegen (CGVS, p.6), en na uitwijzing uit Duitsland niet alleen een maand lang huur te betalen, maar ook een tweede vliegtuigreis naar België te financieren (CGVS, p.7,15). Ook na uw uitwijzing uit Duitsland bent u minder dan een maand in Griekenland verbleven (CGVS, p.14). In deze periode beweert u ook werk te hebben gezocht. Gevraagd om nadere toelichting naar het soort werk dat u ambieerde, komt u evenwel niet verder dan de uitspraak dat u werk vroeg aan uw werkloze vrienden, die zeiden dat er geen werk was (CGVS, p.15). Dat u zo weinig inspanningen leverde om de arbeidsmarkt te betreden, relateert natuurlijk in sterke mate de door u geschetste moeilijkheden.

U verwijst ook naar de onveiligheid in Griekenland (CGVS, p.11) en illustreert dat door te spreken over spanningen tussen Arabieren en Koerden in het opvangcentrum (CGVS, p.10). U of uw familieleden zijn echter nooit betrokken geweest bij dergelijke ruzies of conflicten (CGVS, p.10,11). Het bestaan van dergelijke twisten of interpersoonlijke conflicten in Griekenland kan uiteraard op geen enkele manier worden beschouwd als een grondslag om internationale bescherming te verlenen.

Dat u tenslotte beweert dat jullie nergens in Griekenland naar school mochten gaan (CGVS, p.11), opnieuw een bewering die door geen enkel element in uw dossier wordt geschraagd, kan niet overtuigen. Zo blijft u herhalen dat u niet weet waarom jullie niet naar school konden of mochten gaan, zelfs niet in het opvangcentrum waar jullie verbleven, en dat u nooit iemand hebt gevonden die als tussenpersoon kon optreden om dit probleem op te lossen (CGVS, p.12). Het is in de eerste plaats al weinig waarschijnlijk dat u binnen die gemeenschap nooit iemand hebt kunnen vinden die de taalkloof kon overbruggen. Bovendien valt niet in te zien, en hebt u niet kunnen ophelderen, waarom de school in het opvangcentrum voor vluchtelingen zijn deuren gesloten zou houden voor kinderen uit de gemeenschap waarvoor de school is ingericht (CGVS, p.12).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat de verdwenen Griekse verblijfsdocumenten die werden uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend, niet betekenen dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet langer geldig is. Overigens komt u niet verder dan een blote bewering als u beweert dat jullie deze documenten zijn kwijtgespeeld op de trein. U staft dit namelijk met geen enkel document hoewel u de Belgische politie om hulp zou gevraagd hebben op een plaats die u niet weet zijn (CGVS, p.4) en zegt dat u werkelijk alles hebt gedaan om de documenten terug te vinden (CGVS, p.13).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uw vage verwijzing naar een

gerucht dat in dergelijke gevallen opnieuw asiel moet worden aangevraagd in Griekenland (CGVS, p.13) kan op geen enkele manier deze beoordeling wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, in casu Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4 en 20.5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van "*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*".

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 13 EVRM en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze de voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin aanvoert op welke manier de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van voormelde richtlijn 2013/33/EU en artikel 20.5 van voormelde richtlijn 2011/95/EU zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen van de richtlijn 2013/33/EU en de richtlijn 2011/95/EU. Dit onderdeel van het middel is derhalve evenmin onontvankelijk.

2.2.3. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift louter verwijst naar artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende

nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

De schending van voormelde richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.7. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij in 2018 een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 6; administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, vraag 22). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden en in dit verband verschillende rapporten als bijlage bij haar

verzoekschrift voegt (bijlagen 3-7, 9-10 en 12), merkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar leefomstandigheden in Griekenland in herinnering brengt, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoont dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. Verzoekende partij kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissing echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Zo wordt vooreerst door verwerende partij opgemerkt dat de door verzoekende partij geschetste moeilijkheden reeds in sterke mate gerelativeerd worden door de vaststelling dat zij, nadat haar een internationale beschermingsstatus was toegekend, weinig inspanningen leverde om de arbeidsmarkt te betreden. In dit verband wordt opgemerkt dat het vreemd is dat verzoekende partij, die nochtans zelf aangaf dat zij zonder documenten in Griekenland niet legaal aan de slag kon, onmiddellijk na het verkrijgen van documenten die het haar mogelijk maakten om te werken in Griekenland is vertrokken om in Duitsland opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De vaststelling dat zij na het verkrijgen van haar verblijfstitel niet eens een maand lang is gebleven om een doorgedreven poging te ondernemen om haar leven daar in te richten, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Er wordt tevens de pertinente opmerking gemaakt dat haar familie minstens over de nodige fondsen beschikte om naar Duitsland te vliegen en na uitwijzing uit Duitsland niet alleen een maand lang huur te betalen, maar ook een tweede vliegtuigreis naar België te financieren. Verder wordt in de bestreden beslissing in dit verband nog vastgesteld dat verzoekende partij ook na haar uitwijzing uit Duitsland minder dan een maand in Griekenland is verbleven. Waar verzoekende partij beweert dat zij in deze periode ook werk heeft gezocht, wordt vastgesteld dat verzoekende partij, gevraagd om nader toelichting naar het soort werk dat zij ambieerde, echter niet verder komt dan de uitspraak dat zij werk vroeg aan haar werkloze vrienden, die zeiden dat er geen werk was. Inzake de verwijzing van verzoekende partij naar de onveiligheid in Griekenland – zij maakt gewag van spanningen tussen Arabieren en Koerden in het opvangcentrum – wordt door verwerende partij gemotiveerd dat verzoekende partij of haar familieleden echter nooit betrokken zijn geweest bij dergelijke ruzies of conflicten en dat het louter bestaan van dergelijke twisten of interpersoonlijke conflicten in Griekenland uiteraard op geen enkele manier worden beschouwd als een grondslag om internationale bescherming te verlenen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat de bewering van verzoekende partij dat zij nergens in Griekenland naar school mochten gaan, zelfs niet in het opvangcentrum waar zij verbleven, en dat zij nooit iemand gevonden heeft die als tussenpersoon kon optreden om dit probleem op te lossen, niet kan overtuigen omdat het in de eerste plaats al weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partij binnen die gemeenschap nooit iemand heeft kunnen vinden die de taalkloof kon overbruggen en bovendien niet kan worden ingezien, en verzoekende partij heeft dit evenmin kunnen ophelderen, waarom de school in

het opvangcentrum voor vluchtelingen zijn deuren gesloten zou houden voor kinderen uit de gemeenschap waarvoor de school is ingericht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee echter geen afbreuk wordt gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2.10. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partij internationale bescherming verkreeg in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tevens een arrest van de Nederlandse Raad van State en een arrest van het Duitse Federale Constitutionele Hof aanhaalt (bijlagen 8 en 11 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient daarbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hiertoe manifest in gebreke.

2.2.12. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.13. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 31 oktober 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet aan dat zij vroeger in Griekenland vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve beroept zij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT